

Hồi Thứ Mười Bảy

SỰ PHÁT HIỆN KINH NGƯỜI

Tiểu Thanh trông thấy mộ của Mộ Quang, cố trấn tĩnh tâm thần, phân tích phán đoán một hồi lâu, nằng mới lắc đầu, nói với Tiểu Hồng rằng:

– Hồng muội đừng có đau lòng vội. Chúng ta kiếm Trà Nhất Minh đi. Ngu tử chắc Nghiêm tướng công không chết đâu. Ngôi mộ này thế nào cũng là mộ giả.

Mấy lời nói của Tiểu Thanh khiến Tiểu Hồng lại thấy có chút hy vọng.

– Phải, chúng ta phải đi kiếm Nhất Minh hỏi xem? Chỉ mong sự ước đoán của Thanh tử là không sai. Bằng không, cô nương của chúng ta chịu sao nỗi sự đả kích nặng nề như thế này?

Hai người vừa ra khỏi rừng trúc, quay trở về Lãnh Trúc Bình, nhưng lúc ấy không còn thấy hình bóng của Lãnh Trúc tiên sinh đâu cả. Hai nàng tìm khắp Lãnh Trúc Bình, chỉ thấy trong nhà lá có một tờ giấy mực còn chưa khô, viết rằng: “Thầy đã già, trò đã chết, hùng tâm đã dẹp hẳn từ đây, nữ sắc dù sao cũng là tai họa”.

Đọc xong tờ giấy đó, Tiểu Hồng cả giận, quát lớn:

– Hồ đồ thật! Hồ đồ thật! Tôi chửi mắng y như vậy thực không oan chút nào. Trà Nhất Minh đúng là một tên hồ đồ. Lệnh Hồ Sở Sở thật tình yêu Nghiêm Mộ Quang như thế, ân hậu tình thâm như vậy, rốt cuộc còn bị người ta bảo là mối tai họa.

Vẻ mặt rất nghiêm nghị, Tiểu Thanh lắc đầu đáp:

– Hồng muội nên trấn tĩnh một chút. Hai chữ “nữ sắc” viết ở trên tờ giấy đã chắc đâu ám chỉ Xà Khiết Mỹ Nhân, mà lại chỉ U Minh Quỷ Nữ cũng chưa chừng.

Tiểu Hồng vừa khóc lóc vừa nói tiếp:

– Bất cứ câu “Tai họa” viết ở trên giấy nói ai, nhưng cứ theo lời nói ở trên giấy thì Nghiêm tướng công cũng đã chết thật rồi.

Tiểu Thanh im lặng giây lát rồi mới cương quyết đỡ lời:

– Hồng muội! Việc này chúng ta thế nào cũng phải nói cho cô nương biết, nhưng trước khi nói, chúng ta phải tìm kiếm cho ra lẽ, Nghiêm tướng công đã chết thật hay chết giả đã.

Tiểu Hồng cau mày lại đáp:

– Nhất Minh đã bỏ đi rồi, trên Lãnh Trúc Bình này không còn một người nào nữa. Chúng ta biết hỏi thăm ai mà biết được chết của Nghiêm tướng công thực hư ra sao?

Tiểu Thanh nghiêng răng mím môi, cương quyết:

– Chúng ta phá mộ, mở quan tài ra xem.

Tiểu Hồng thất thanh la lớn:

– Phá mộ mở quan tài? Sao Thanh tử lại nhẫn tâm đến thế? Nghiêm tướng công chết rồi mà vẫn không được yên thân.

Tiểu Thanh gượng cười hỏi lại:

– Đó là sự bất đắc dĩ, nếu không phá quan tài ra xem, làm sao mà biết rõ được sự sống chết của Nghiêm tướng công? Hồng muội tin tưởng Nghiêm tướng công chết thật hay sao?

Tiểu Hồng lắc đầu đáp:

– Tiểu muội không tin.

Tiểu Thanh nói tiếp:

– Ngu tử cũng không tin, chắc bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì, cho nên chỉ có một cách là mở quan tài ra xem thôi, chứ không có cách gì hoàn hảo hơn thế cả.

Tiểu Hồng cau mày, đỡ lời:

– Mở quan tài ra xem, tuy là thủ đoạn duy nhất, nhưng chúng ta vẫn còn e dè.

– Còn e dè gì nữa?

– Nếu trong quan tài không phải là xác của Nghiêm tướng công thì không sao, nhờ là xác của Nghiêm tướng công thật thì không những Nhất Minh khiển trách, mà cả cô nương cũng trách cứ chúng ta thất kính với Nghiêm tướng công nữa.

Tiểu Thanh nghe nói ngẫm nghĩ giây lát, rồi hỏi:

– Hồng muội có biện pháp gì cao minh hơn thế không?

Tiểu Hồng lắc đầu đáp:

– Tiểu muội cũng không nghĩ ra được cách gì hết. Nhưng tiểu muội nhận thấy. Nếu không nói thực cho cô nương hay, để cô nương tự đến đây phá mộ mở quan tài ra xem, có phải chúng ta khỏi phải chịu trách nhiệm không?

Tiểu Thanh nghe nói tới đó, xua tay lia lia đáp:

– Không được! Không được!

Tiểu Hồng thắc mắc không hiểu:

– Sao lại không được?

– Nếu do chị em chúng ta mở nắp quan tài ra xem, xác trong đó là Nghiêm tướng công thực, chúng ta có thể dấu diếm, nghĩ cách khác nói để cô nương đỡ bị kích thích. Còn nếu để cô nương đích tay mở quan tài mà trông thấy xác Nghiêm

tướng công, thử hỏi cô nương chịu đựng sao được? Nếu không tuần tình ngay tại chỗ thì thế nào cũng đau lòng đến thổ huyết ra mà chết giấc hay chết thực ngay cũng chưa chừng.

– Thanh tử nói đúng đấy! Tiểu muội hồ đồ thực, sao không nghĩ đến vấn đề đó?

Tiểu Thanh đảo ngược đôi người một vòng, rồi lớn tiếng nói tiếp:

– Hồng muội, chúng ta được cô nương nuôi nấng dạy bảo từ hồi còn nhỏ, ân đức ấy thâm như trời cao, dù chúng ta phải chịu đau khổ hay tội nghiệp như thế nào, cũng phải cố hết sức chia sẻ hay gánh vác hộ cho cô nương. Vì thế ngu tử mới dám liều lĩnh, bất chấp Lãnh Trúc tiên sinh với cô nương, có trách cứ hay không, ngu tử cũng quyết tâm mở quan tài lên xem rồi. Hồng muội cứ đứng cạnh đó xem, đừng có nhúng tay vào, trách nhiệm này để mình ngu tử gánh vác hết.

Tiểu Hồng xua tay lia lịa, vội đỡ lời:

– Thanh tử chớ nên nói như thế. Chị em chúng ta như ruột thịt, có phúc cùng hưởng, có họa cùng đương. Khi nào tiểu muội lại chịu để cho một mình Thanh tử phải gánh vác hết trách nhiệm này?

Nói xong, nàng ra tay đào mộ của Nghiêm Mộ Quang trước. Tiểu Thanh cũng vội bắt tay vào việc ngay. Không bao lâu, hai người đã thấy một cái quan tài dài chừng sáu thước. Tiểu Hồng thấy thế vội nói:

– Thanh tử, có lẽ việc này chúng ta đã lầm?

Tiểu Thanh vội hỏi:

– Lâm ở chỗ nào?

Tiểu Hồng đáp:

– Nếu việc này Lãnh Trúc tiên sinh muốn che mắt, thì ông ta chỉ cần làm một ngôi mộ giả thôi. Bây giờ trong ngôi mộ lại có áo quan thực như thế này.

Ngẫm nghĩ giây lát, Tiểu Thanh gật đầu đỡ lời:

– Hồng muội nói cũng có lý!

Tiểu Hồng lại chỉ vào áo quan mà nói tiếp:

– Thanh tử cứ thử nhìn kỹ lại cái áo quan này xem sao.

Tiểu Thanh để ý nhận xét kỹ, thấy cỗ áo quan này làm bằng chất gỗ rất tốt, trên đầu áo quan còn khoe năm chữ “Nghiêm Mộ Quang chi cữu”. Tiểu Thanh đọc xong mấy chữ đó cũng phải đứng yên, không dám nói năng gì.

Tiểu Hồng gượng cười nói tiếp:

– Nếu Nghiêm tướng công chưa chết thực, trong mộ chẳng cần phải có áo quan. Dù Lãnh Trúc tiên sinh có ý nghĩ chu đáo đến đâu, đề phòng có người không tin sẽ đào mộ khám nghiệm quan tài đi chẳng nữa, cũng chẳng cần phải kiếm cỗ quan tài

gỗ tốt như thế này để chôn xuống đất. Xem như vậy...

Tiểu Thanh sầm nét mặt lại, đỡ lời:

– Hồng muội đừng có nói tiếp nữa! Tuy hình như Nghiêm tướng công đã chết thực, nhưng việc này chúng ta đang làm dở dang như vậy, đã trót thì phải trét, chả lẽ chúng ta lại bỏ dở hay sao?

Tiểu Hồng kinh hãi, vội hỏi:

– Thanh tỷ vẫn muốn mở quan tài ra ư?

Tiểu Thanh mím môi đáp:

– Chúng ta vì nghiên cứu xem có cách gì an ủi được cô nương, để cô nương khỏi quá đau lòng, thì thế nào chúng ta cũng phải mở quan tài ra xem cho rõ thực hư ra sao?

Tiểu Hồng gật đầu nói tiếp:

– Tiểu muội cũng chủ trương mở quan tài ra xem, nhưng trước khi mở, chúng ta phải chuẩn bị đôi chút chứ?

– Còn chuẩn bị gì nữa?

– Nếu trong quan tài quả thực là thi thể của Nghiêm tướng công, chả lẽ chúng ta cứ để cho xác Nghiêm tướng công bị phơi nắng phơi sương hay sao?

– Cổ nhân nói không sai: “Việc gì không quan tâm đến mình thì không sao, đã quan tâm tới, đầu óc thế nào cũng bị rối loạn”. Ngày hôm nay ngu tử vì việc này đầu óc quá căng thẳng, đến nỗi thần trí u mê như vậy, nếu không có Hồng muội nhắc nhở, thế nào ngu tử cũng lỡ mãng ra tay phá hủy quan tài này, nhưng phá xong thì làm thế nào mà giải quyết nỗi việc làm sau này của mình?

– Thanh tỷ! Ngày hôm nay chị em mình, người lúc hồ đồ, lúc sáng suốt, nên cần phải nhắc nhở cho nhau mới không gây nên sự lầm lỡ lớn.

Tiểu Thanh gật đầu đáp:

– Hồng muội nói rất phải. Nào, lại đây chúng ta hết sức cẩn thận đừng để cho cỗ quan tài này suy chuyển chút nào.

Thế rồi hai người hết sức cẩn thận mở nắp quan tài lên xem. Vừa mới hé mở, đã có mùi hôi thúi xông lên mũi, nhưng hai nàng vẫn cố chịu đựng. Cái xác ấy tuy chết đã lâu, nhưng nhờ cỗ quan tài rất tốt, cho nên chưa thối nát lắm. Nhưng cái xác này đã nửa rửa, nửa còn, nên rất khó mà phân biệt ra được mặt mũi, và trông rất rùng rợn.

Tiểu Thanh với Tiểu Hồng ngắm nhìn cái xác hồi lâu, vẫn không nhận ra được có phải cái xác của Mộ Quang hay không, mà chỉ có thể biết là xác của một người đàn ông thôi. Tuy mặt mũi trông không rõ, nhưng quần áo lại đúng là quần áo của Mộ Quang, Tiểu Thanh ngẩn người ra giây lát, rồi thất thanh nghẹn ngào nói:

– Hồng muội, có lẽ phải đấy!

Tiểu Hồng lấy cái khăn tay ra bịt mũi, gật đầu dậm chân kêu la:

– Thanh tử còn bảo có lẽ gì nữa, dưới lưng cái xác chả có cây sáo ngọc với mũi tên cong queo của Nghiêm tướng công là gì kia?

Tiểu Thanh ngấm nhìn một hồi, rồi cùng Tiểu Hồng đẩy nắp quan tài lại. Nàng không sao nhìn được, nước mắt cứ rùng rùng xuống, đau lòng vô cùng. Vì người trong võ lâm coi vũ khí của mình còn quý hơn cả tính mạng, không bao giờ chịu rời khỏi mình nửa bước. Nay đem vũ khí và ám khí ấy cùng chôn vào trong quan tài này, tuy cái xác khó nhìn nhận, nhưng hai người vẫn quyết định đúng là xác của Mộ Quang rồi.

Tiểu Hồng khóc sụt mướt, giúp Tiểu Thanh đóng nắp quan tài lại, và nức nở nói:

– Nghiêm tướng công đã chết thực, chúng ta phải nghĩ cách gì mới được! Có nên nói cho cô nương hay biết vụ này không?

Ngấm nghĩ giây lát, Tiểu Thanh lắc đầu đáp:

– Không nên! Cô nương đã đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm tung tích của Nghiêm tướng công, như vậy nếu cô nương hay biết chuyện này, thế nào cũng không sao chịu nổi.

Tiểu Hồng cau mày lại đỡ lời:

– Tiểu muội thấy cũng không nên nói cho cô nương biết chuyện này. Nhưng chúng ta phải làm như thế nào mới được?

Tiểu Thanh đáp:

– Bây giờ chúng ta hãy chôn Nghiêm tướng công trước, rồi nghĩ cách nói dối cho thật khéo.

Tiểu Hồng gật đầu. Thế rồi hai người chôn lại quan tài của Mộ Quang và dựng lại tấm bia như cũ.

Rồi Tiểu Thanh rầu rĩ nói với Tiểu Hồng rằng:

– Hồng muội! Nghiêm tướng công là người yêu duy nhất của cô nương, bây giờ tướng công đã chết rồi? Chúng ta lại bất kính với tướng công, đào mộ mở quan tài ra xem như vậy, trong lòng chúng ta thế nào mà chả áy náy. Chi bằng chúng ta cùng vái lạy đi!

Tiểu Hồng quỳ xuống, vừa khóc vừa khấn:

– Nghiêm tướng công! Tuy tôi rất tức giận tướng công, đã đánh tướng công một trận nên thân, nhưng dù sao tướng công cũng là người yêu của chủ nhân chúng tôi. Nay tướng công đã chết, tôi đành chịu lép vế một chút mà vái lạy tướng công để xin lỗi. Chỉ mong tướng công lúc sống là người hào hiệp, lúc chết hãy làm con ma thông minh, ở dưới chín suối biết được cô nương của chị em chúng tôi có lòng

thương yêu tướng công như thế nào, mà phù hộ cho cô nương đừng có đau lòng nữa.

Khẩn xong, nàng cung kính vái ba lạy, Tiểu Thanh vái xong, ngồi lên trên một tảng đá suy nghĩ.

Tiểu Hồng đứng cạnh đó đợi chờ hồi lâu, không sao nhin được vội thúc giục:

– Thanh tử đã nghĩ ra được kế nào chưa?

– Hồng muội chớ nên nóng nảy như thế!

Tiểu Hồng nói tiếp:

– Không phải là tiểu muội nóng nảy đâu, chỉ e cô nương đợi chờ lâu quá, nhờ tìm kiếm tới đây, có phải là những chuyện bí mật của chúng ta bị lộ hết không?

Tiểu Thanh thấy Tiểu Hồng nhắc nhở như vậy rất có lý, liền cau mày lại đáp:

– Hồng muội lo âu như vậy rất có lý. Chúng ta vừa đi vừa nghĩ mưu kế vậy.

Tiểu Hồng nghe nói, liền cùng Tiểu Thanh trở về thẳng chỗ Sở Sở ẩn núp, nhưng khi đã trông thấy rừng thông mà Tiểu Thanh vẫn chưa nghĩ ra được mưu kế gì. Tiểu Hồng vội nói:

– Thanh tử, nếu chưa nghĩ ra được kế gì thì chúng ta đành phải nói dối cô nương là Nghiêm tướng công đã theo Lãnh Trúc tiên sinh đi viễn du rồi, nên chị em chúng ta tìm kiếm mãi cũng không thấy.

Bất đắc dĩ Tiểu Thanh đành phải gật đầu đáp:

– Như vậy cũng được! Nhưng nếu cô nương hỏi tại sao chúng ta lại biết Nghiêm tướng công cùng với Trà Nhất Minh không có ở trên Lãnh Trúc Bình này...

Không đợi chờ Tiểu Thanh nói dứt, Tiểu Hồng đã vội đỡ lời:

– Cái gì chứ điều này dễ nói dối lắm. Chúng ta cứ bảo đã gặp thổ dân ở nơi đây, người đó đã trông thấy hai thầy trò Nghiêm tướng công xuống núi hành đạo rồi.

Tiểu Thanh gật đầu, bỗng nhìn Tiểu Hồng nói:

– Hồng muội, theo lời của Hồng muội, thì ngu tử hãy về thưa với cô nương trước, còn hiền muội thì quay lại Lãnh Trúc Bình xem có chỗ nào sơ hở thì mau bỏ cứu ngay để cô nương nhớ có đi tới đó xem lại, mới không cho lời nói của chúng ta là dối trá.

Tiểu Hồng trợn to đôi mắt lên, hỏi lại Tiểu Thanh:

– Ở trên Lãnh Trúc Bình có cái gì sơ hở mà Thanh tử bảo tiểu muội phải quay trở lại nơi đó để bịt những chỗ sơ hở ấy?

Tiểu Thanh đáp:

– Sơ hở thứ nhất, là trong ngôi nhà lá vẫn còn lá thư của Nhất Minh để lại.

Hồng muội hãy giấu đi hoặc hủy đi cũng được, chớ nên để cô nương trông thấy.

Tiểu Hồng gật đầu đỡ lời:

– Phải, chúng ta không nên để cho cô nương trông thấy tờ giấy ấy thực. Còn điểm sơ hở thứ hai là gì?

Tiểu Thanh lắc đầu gượng cười:

– Vừa rồi, Hồng muội sáng suốt ơn ngu tử, sao bây giờ bỗng lại hồ đồ như thế? Sơ hở thứ hai tất nhiên là tấm bia ở ngôi mộ của Nghiêm tướng công. Hồng muội phải dấu ngay tấm bia ấy đi, để ngôi mộ của Nghiêm tướng công như là ngôi mộ vô chủ nào vậy.

Gật đầu mấy cái, Tiểu Hồng bỗng hỏi tiếp:

– Thanh tử, chúng ta phải bàn định câu trả lời với nhau trước. Bằng không nhờ người nói một đằng kẻ nói một nẻo, giấu diếm sao nổi cô nương. Hơn nữa nhờ cô nương hỏi tiểu muội ở trong Lãnh Trúc Bình làm gì, thì Thanh tử sẽ trả lời ra sao?

Tiểu Thanh ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

– Ngu tử sẽ trả lời là sợ cô nương chờ lâu quá nóng lòng sốt ruột, nên mới quay trở lại báo tin cho cô nương biết trước, còn hiền muội vẫn ở lại trong Lãnh Trúc Bình để dò xét thêm.

Tiểu Hồng nhận thấy lời nói ấy rất có lý liền gật đầu và quay lại Lãnh Trúc Bình để làm hai việc nọ ngay. Còn Tiểu Thanh thì thủng thẳng đi tới khu rừng thông ở chỗ chân núi.

Tiểu Thanh với Tiểu Hồng nghĩ kỹ như thế mà còn có sự sơ hở. Đó là hai nàng đã quên trong tay đang cầm Âm Trâm bảo trúc của Lãnh Trúc tiên sinh tặng cho.

Lúc ấy Lệnh Hồ Sở Sở đợi chờ mãi không thấy hai nữ tỳ quay trở lại, nóng lòng sốt ruột, vừa ra khỏi khu rừng, ngó về Lãnh Trúc Bình thì thấy Tiểu Thanh đang đi trở về một mình. Nàng rất ngạc nhiên hỏi:

– Sao Thanh nhi đi lâu thế? Còn Hồng nhi đâu?

Tiểu Thanh cố ý làm ra vẻ không vui, cau mày lại đáp:

– Không ngờ Lãnh Trúc tiên sinh lại bố trí trận pháp rất thần diệu ở Lãnh Trúc Bình, khiến Tiểu Thanh với Hồng muội phải mò mãi mới vào được tới nơi. Nhưng hai chị em chúng con đều tức chết đi được.

Sở Sở vội hỏi:

– Có phải Lãnh Trúc tiên sinh lão tiên bối bướng bỉnh và có tính nết quái dị không thể tưởng tượng được đấy không?

Tiểu Thanh lắc đầu đáp:

– Nếu Trà lão tiên sinh chỉ bướng bỉnh không thôi thì còn dễ nói. Tiếc thay, Tiểu Thanh với Hồng muội lại không sao nói chuyện với ông ta được.

Sở Sở là người rất thông minh, nghe thấy Tiểu Thanh nói như thế đã hiểu ý ngay, cau mày lại hỏi:

– Chẳng lẽ Trà lão tiên bối không có ở trên Lãnh Trúc Bình chăng?

Tiểu Thanh gật đầu đáp:

– Cô nương đoán rất đúng, trên Lãnh Trúc Bình chỉ có mấy căn nhà lá với mấy vụn cây trúc thôi, tuyệt nhiên không có một bóng người nào hết.

Lệnh Hồ Sở Sở dậm chân hỏi tiếp:

– Thế là chúng ta mất công đi một phen? Không biết Nghiêm Mộ Quang có phải đã được sư phụ đưa chàng ra khỏi Băng Hồn Cốc không?

Tiểu Thanh giả bộ nũng nịu cười và đáp:

– Cô nương, vấn đề đó chúng con đã hiểu rồi. Quả thật Nghiêm tướng công đã được sư phụ cứu và đem đi rồi. bây giờ hai thầy trò Nghiêm tướng công đang vân du tứ hải.

Sở Sở thấy mình đoán không sai, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, mỉm cười hỏi:

– Trên Lãnh Trúc Bình không có người, sao Thanh nhi lại biết rõ như thế?

Tiểu Thanh vừa cười vừa đáp:

– Chúng con gặp một người thổ dân sống ở trên núi này, hỏi thăm mới biết rõ chuyện.

Sở Sở nghe nói, mặt vẻ yên tâm, tủm tủm cười và nói tiếp:

– Quý hồ Nghiêm tướng công ở cạnh ân sư là cô nương yên tâm rồi. Bây giờ chúng ta tuy chậm một bước, không được gặp gỡ, nhưng đến Tết Thanh Minh sang năm thế nào cũng được gặp chàng ở trong đại hội Bạch Long Đồi.

Tiểu Thanh rất đau lòng và nghĩ bụng: “Trừ phi Bạch Long Đồi hóa thành Hoàn Thổ Lũng thì hai người mới gặp được nhau. Chủ nhân si tình như thế, nếu biết tin dữ này, sẽ không biết đau lòng đến như thế nào”?

Quá mừng rỡ, Sở Sở không chú ý đến sắc mặt của Tiểu Thanh, mà chỉ mỉm cười hỏi:

– Hồng nhi đâu? Sao không thấy quay trở lại với con?

Tiểu Thanh đáp:

– Hồng muội còn ở trên Lãnh Trúc Bình khám xét. Thanh nhi sợ cô nương đợi lâu quá nóng ruột, nên mới quay trở lại bẩm báo trước.

Sở Sở nói tiếp:

– Chẳng có mấy khi được đến chỗ ở của Nghiêm tướng công. Tuy Nghiêm

tướng công đã đi vắng, nhưng cô nương cũng muốn đến thăm chỗ ở của hai thầy trò chàng.

Tiểu Thanh thấy mình đoán đúng, Sở Sở thế nào cũng lên thăm Lãnh Trúc Bình, nếu mình ngăn cản, thế nào chủ nhân cũng sanh nghi, nên nàng không chần chờ gì hết, liền mỉm cười đáp:

– Cảnh sắc của Lãnh Trúc Bình đẹp lắm, cô nương muốn đi tới đó du ngoạn một phen cũng hay.

Nói xong, nàng đi trước dẫn đường, đưa Sở Sở quay lại Lãnh Trúc Bình.

Sở Sở bỗng trông thấy Tiểu Thanh tay cầm cây Âm Trầm bảo trúc liền kêu “Ủa” một tiếng và ngạc nhiên hỏi:

– Cành trúc mà Thanh nhi đang cầm có phải là Âm Trầm trúc rất hiếm có đấy không?

Tiểu Thanh nghe hỏi liền thất kinh, trong lòng kêu “Nguy tai” thầm.

Vì nàng quên bàn trước với Tiểu Hồng về Âm Trầm trúc này, chỉ sợ hai người nói khác nhau, có phải....

Nàng chưa nghĩ xong, thì Sở Sở lại hỏi tiếp:

– Tại sao Thanh nhi bỗng thất thần như thế và không trả lời cho cô nương hay?

Bất đắc dĩ Tiểu Thanh phải đặt điều bừa và gượng cười đáp:

– Cô nương nhận xét rất đúng, chính là Âm Trầm trúc đấy. Còn tại sao Thanh nhi lấy được thì Thanh nhi có chút ngượng, không dám nói ra.

Sở Sở liếc nhìn Tiểu Thanh một cái, rồi tức cười hỏi:

– Thanh nhi nói như vậy, chẳng lẽ đã lấy trộm được hay sao?

Tiểu Thanh vừa cười vừa đáp:

– Vâng, tuy không lấy nhưng cũng giống như lấy trộm vậy. Vì căn nhà lá của Trà lão tiên sinh với Nghiêm tướng công ở, cửa chỉ khép hờ, bên trong có để hai cây Âm Trầm trúc. Chị em chúng con mỗi người lấy luôn một cây.

Sở Sở nghe nói cau mày lại, trách mắng:

– Thanh nhi với Hồng nhi đã học được thói xấu bao giờ thế? Sao lại tự tiện lấy vật báu của người ta như vậy?

Tiểu Thanh đáp:

– Cửa chỉ khép hờ, nếu chúng con không lấy đi, lỡ bị người khác lấy mất có phải là đáng tiếc không?

Sở Sở lắc đầu nói tiếp:

– Đành để cho người khác lấy đi, chớ cô nương không cho phép hai con tự tiện lấy như vậy. Chút nữa lên tới Lãnh Trúc Bình, Thanh nhi với Hồng nhi phải để

trả Âm Trầm trúc vào chỗ cũ, và còn khóa cửa hộ Trà lão tiên sinh mới hợp lý. Còn lá thư liên danh của Thái Sơn Song Tuyết với Tung Sơn Tam Hữu, thì chúng ta cứ để trên bàn được rồi.

Thấy Sở Sở bảo phải trả lại Âm Trầm trúc Tiểu Thanh rất tiếc của, nhưng nhất thời không nghĩ ra được cách gì để trả lời, nên Tiểu Thanh đành phải gật đầu vâng lời, chứ không cưỡng lệnh của chủ nhân.

Hai thầy trò vừa giở khinh công ra đi, Sở Sở lại hỏi tiếp:

– Thanh nhi, có lẽ Hồng nhi đã phác giác ra cái gì ở trên Lãnh Trúc Bình, nên đến giờ mới không thấy Hồng nhi trở lại như vậy.

Tiểu Thanh thắc mắc vô cùng, không hiểu tại sao Tiểu Hồng đi lâu thế mà không quay trở lại, nên nàng mỉm cười đỡ lời:

– Có lẽ thế, chúng ta mau lên trên đó xem sao?

Thế rồi hai thầy trò giở hết tốc lực khinh công ra, đi lên trên Lãnh Trúc Bình. Nhưng khi lên tới nơi, không thấy tung tích của Tiểu Hồng đâu hết. Tiểu Thanh rất kinh ngạc liền kêu “Ủa” một tiếng và nói:

– Lạ thật! Hồng muội đi đâu thế? Chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra chẳng?

Sở Sở lắc đầu đỡ lời:

– Hồng nhi rất hay sinh sự, chưa biết chừng nó đi đường khác, ra rừng thông kiếm cô nương cũng nên? Nếu nó không thấy thể nào cũng quay trở lại nơi đây.

Tiểu Thanh lo ngay ngáy, vì nàng không hiểu tại sao Tiểu Hồng lại mất tích như thế? Nhỡ tờ giấy của Trà tiên sinh để lại, trên đó có viết “Thầy đã già, trò đã chết”... mà Tiểu Hồng chưa kịp lấy đi để Sở Sở trông thấy, thì thể nào cũng gây nên chuyện tai họa rất lớn.

Hai thầy trò đã vào tới căn nhà lá của Lãnh Trúc tiên sinh, Tiểu Thanh đang lo ngay ngáy, thì thấy Sở Sở tiến lại gần bàn giấy cầm một tờ giấy lên xem.

Suýt tý nữa thì Tiểu Thanh kêu “Ồi chà” một câu, hai mắt nổ đom đóm, trống ngực đập rất mạnh và chết giấc ngã lả ra đất. Nhưng nàng thấy Sở Sở đọc xong giấy đó, không có phản ứng gì hết, nàng ngạc nhiên vô cùng, lúc này mới dám táo bạo đi tới gần Sở Sở và hỏi:

– Tờ giấy gì thế hở cô nương?

Sở Sở kêu “Ủa” một tiếng, đưa tờ giấy cho Tiểu Thanh xem và mỉm cười hỏi:

– Vừa rồi Thanh nhi tới đây không trông thấy tờ giấy này hay sao?

Cầm tờ giấy ấy lên đọc, Tiểu Thanh mới yên tâm. Thì ra giấy ấy không phải của Trà Nhất Minh để lại, chữ viết trên giấy như long phi phượng múa, viết thành hai hàng như sau:

*Một bước sa chân nên hận lớn,
Quay đầu hối cải đã trăm năm.*

Tiểu Thanh xem xong liền hỏi Sở Sở rằng:

– Sao cô nương đọc xong hai câu đó lại có vẻ mừng rỡ như vậy?

Sở Sở gật đầu đáp:

– Tất nhiên cô nương phải mừng rỡ chứ? Vì hai câu đó là của Nghiêm Mộ Quang viết. Đủ thấy cái tin chàng được Trà lão tiên bói cứu ra khỏi ổ ma của Âm Tố Mai rất chính xác. Điểm thứ hai, chàng đã nhìn nhận sự kết hợp với Tố Mai như thế là mối hận lỡ bước, nên chàng đã ăn năn hối hận.

Sở Sở càng nghĩ vẻ mặt càng tốt đẹp Tiểu Thanh lại càng đau lòng rầu rĩ thêm. Nhưng bề ngoài nàng vẫn phải làm ra vẻ vui tươi, gượng cười đỡ lời:

– Cô nương nói rất phải, Nghiêm tướng công đã biết ăn năn hối cải vậy, thì những việc sau này dễ xử lắm.

Sở Sở lững thững bước ra khỏi căn nhà đá, thở dài một tiếng nói tiếp:

– Việc sau này hãy đợi tới sau này hãy nói, cứ biết hiện giờ chúng ta đã biết đích xác Nghiêm Mộ Quang quả đã bình yên thoát khỏi ổ ma, bên trong lòng cô nương rất hơn hởi mừng rỡ. Nhân lúc này chúng ta hãy ngao du thắng cảnh trên Lãnh Trúc Bình một phen, để giải những tích uất bấy lâu nay mới được.

Tiểu Thanh không có cách gì khuyên ngăn, đành phải từ từ đi theo nàng ta, xem những thắng cảnh của Lãnh Trúc Bình. Đi quanh như thế, thể nào cũng phải đi tới trước ngôi mộ của Nghiêm Mộ Quang, điều đó không thể nào tránh được.

Vừa đi tới trước ngôi mộ, Sở Sở biến sắc mặt, cau mày lại, tỏ vẻ hoài nghi ngay. Tiểu Thanh thấy thế, trống ngực đập càng mạnh, nhưng vẫn gượng làm ra vẻ trấn tĩnh, lên tiếng hỏi:

– Trên Lãnh Trúc Bình này có nhiều cảnh đẹp lắm, cô nương không đi xem và thưởng thức, tại sao lại cứ đứng nhìn ngôi mộ này làm chi?

Có vẻ hơi hờn giận, Sở Sở đáp:

– Thanh nhi, xưa nay cô nương vẫn khen con là người rất can đảm, nhưng lại rất cẩn thận, nhưng sao hôm nay Thanh nhi sơ xuất đến như thế?

Mấy lời nói ấy của Sở Sở càng làm cho Tiểu Thanh hoảng sợ thêm, tuy nàng đã toát mồ hôi lạnh ra rồi, nhưng vẫn trấn tĩnh mà hỏi lại:

– Thưa cô nương, Thanh nhi đã biến thành người hồ đồ thật, nên vẫn không nhận xét thấy ngôi mộ này có những điểm gì đáng chú ý.

Sở Sở nguyền Tiểu Thanh một cái rồi thủng thẳng đáp:

– Cô nương nhận thấy ngôi mộ này có ba điểm khả nghi. Vì thế mà cô nương mới đoán chắc người chôn ở trong ngôi mộ này không phải là người thường.

Tiểu Thanh nghe nói càng hoảng sợ đến mặt thất sắc, phải dùng răng cắn chặt môi để người khỏi run sợ mà bị Sở Sở trông thấy, Sở Sở lại nói tiếp:

– Điểm khả nghi thứ nhất, là Lãnh Trúc Bình của Lãnh Trúc tiên sinh với Nghiêm Mộ Quang thanh tu, có thể nói là võ lâm thánh địa được. Như vậy có khi nào lại chịu để cho người thường được chôn ở nơi đây?

Tiểu Thanh nghe nói kêu “Nguy tai” thâm, và thấy sự nhận xét của Sở Sở rất thích đáng, khiến nàng không sao bẻ lại được, nhưng nàng vẫn làm ra vẻ ngây thơ mà vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Cô nương, biết đâu lại chả có người nhân lúc Trà lão tiên sinh, Nghiêm tướng công hành đạo giang hồ, thấy trên Lãnh Trúc Bình này không có bóng người nên...

Không đợi cho Tiểu Thanh nói xong, Sở Sở đã vội xua tay, quát bảo:

– Thanh nhi nói bậy. Có ai lại dò biết được thầy trò Trà lão tiên bối hành đạo giang hồ mà tốn công đem xác chết lên trên Lãnh Trúc Bình chôn ở trong rừng trúc như thế này?

Tiểu Thanh cũng nhận thấy mình nói vô lý thật, nên nàng rất hổ thẹn, mặt đỏ tía tai, cúi đầu xuống không nói năng gì nữa.

Sở Sở nói tiếp:

– Điểm khả nghi thứ hai, là ngôi mộ này tại sao lại không có bia?

Tiểu Thanh không ngờ mình với Tiểu Hồng bỏ tấm bia đi như thế lại làm cho chủ nhân sinh nghi thêm, nhưng nàng vẫn vội đỡ lời:

– Vấn đề này dễ giải quyết lắm, chắc người trong mộ thể nào cũng kết thù oán với rất nhiều người, nên sau khi chết, muốn được yên tĩnh, mới không đặt bia như vậy.

Thấy Tiểu Thanh giải thích như thế, mặt mới bớt giận dữ, Sở Sở mỉm cười nói tiếp:

– Ý kiến này của Thanh nhi cũng như ý kiến của cô nương, nhưng cũng vì thế mà chúng ta có thể đoán ra được người trong ngôi mộ này ắt không phải là người tầm thường.

Tiểu Thanh đang lo âu, nhờ chủ nhân nghi ngờ, bắt mình đào mộ ra xem thì sao?

Nàng chưa nghĩ xong Sở Sở đã nói tiếp:

– Điểm khả nghi thứ ba, là ngôi mộ này đã không có bia, tại sao lại có người mới đào qua?

Không sao trả lời nổi một nghi vấn nào của chủ nhân vừa đề cử ra, không ngờ Tiểu Thanh lại nghĩ ra được một mưu kế, lấy tiến làm thủ, nên nàng mỉm cười đáp:

– Cô nương nói rất phải. Thanh nhi cũng nhận thấy người ở trong ngôi mộ này thể nào cũng có một thân phận rất khả nghi. Hay là để Thanh nhi đào mộ lên xem qua nhé?

Kế ấy của Tiểu Thanh vốn dĩ tuyệt diệu, nhưng lúc này nàng đem ra xử dụng, kết quả lại trái ngược. Tiểu Thanh rất ngạc nhiên là Sở Sở lại tán thành ý kiến ấy của nàng và còn gật đầu đáp:

– Ý kiến này của Thanh nhi rất hay. Vậy Thanh nhi mau mau đào ra xem đi?

Như sét đánh ngang tai, Tiểu Thanh hoảng sợ đến mất hồn vía, nhưng nàng không dám để lộ ra sắc mặt, đành phải nghiêng răng mím môi nói:

– Thanh nhi xin tuân lệnh.

Vì trong lòng hoảng sợ, nên Tiểu Thanh ra tay đào rất chậm. Sở Sở không biết chuyện ấy, nên chỉ ung dung mỉm cười đứng cạnh đó để đợi xem thôi.

Lúc ấy đã đào thấy một góc quan tài rồi, Tiểu Thanh càng cố gắng lên, không biết xử trí ra sao thì bỗng nghe thấy có tiếng người cười như điên khùng vọng tới.

Tiếng cười ấy không khác gì cứu tinh. Tiểu Thanh đã vội đắp lại ngôi mộ và quay đầu nói với Sở Sở rằng:

– Cô nương, chúng ta không nên đào lên nữa, hãy mau ra xem người nào dám lên trên Lãnh Trúc Bình này quấy nhiễu trước nhé?

Sở Sở gật đầu tán thành liền đi ra bên ngoài bụi trúc ấy và lớn tiếng hỏi:

– Bạn nào ở đâu tới, giáng lâm Lãnh Trúc Bình này thế?

Lúc ấy nàng đã trông thấy hai người, một là hòa thượng to béo mặc áo màu xám, và một người là ông già gầy gò bé nhỏ, mặc áo màu vàng, hình như hai người vừa ở trong căn nhà lá của Lãnh Trúc tiên sinh mới bước ra vậy?

Sở Sở không biết hai người ấy là ai và hai người đó cũng không biết Sở Sở là ai nốt.

Ông già áo vàng trông thấy một giai nhân tuyệt thế ở trong bụi trúc bước ra, bỗng xếch ngược đôi lông mày lên, hỏi hòa thượng áo xám rằng:

– Ngũ đệ, không ngờ Lãnh Trúc tiên sinh đi vắng, trên Lãnh Trúc Bình này lại có nữ chủ nhân xuất hiện. Chúng ta hỏi thử nàng ta xem sao?

Hòa thượng áo xám gật đầu, liền chấp tay lên trước ngực, miệng niệm câu “A di Đà Phật” rồi tự xưng tên hiệu trước:

– Bần tăng là Trí Thông.

Ông già áo vàng cũng nhìn Sở Sở nói:

– Lão phu là Ngải Thiên Trạch, chả hay cô nương với Lãnh Trúc tiên sinh xưng hô như thế nào?

Sở Sở đưa mắt liếc nhìn hai người ấy một cái, rồi tủm tủm cười đáp:

– Thế ra hai vị là Bạch Cốt Di Lạc và Bát Tý Ương Thần trong nhóm Thế Ngoại Bát Hung đấy ư? Trà lão tiên bối là bề trên của tôi vì có việc bận đã đi xa rồi. Chả hay hai vị lên đây có việc gì chỉ giáo thế?

Ngải Thiên Trạch, biệt hiệu là Bát Tý Ứng Thần, người thứ ba của nhóm Thế Ngoại Bát Hung, nghe thấy Sở Sở nói Trà Nhất Minh là người trên của nàng, đã tỏ vẻ khinh thị ngay, liền lạnh lùng hỏi tiếp:

– Cô nương tên là gì? Có thể đảm đương được mọi việc cho Trà Nhất Minh không?

Sở Sở vẫn tủm tỉm cười đáp:

– Việc tày trời đến đâu, tôi cũng có thể đảm đương được. Tôi tên là Lệnh Hồ Sở Sở đấy.

Lúc ấy Tiểu Thanh cũng vừa ở trong bụi trúc bước ra, chẳng nói chẳng rằng đi tới phía sau Sở Sở đứng hầu.

Bốn chữ Lệnh Hồ Sở Sở đó đã làm cho Nghi Thiên Thạch với Trí Thông hòa thượng đều cả kinh, vẻ mặt kiêu ngạo bỗng tiêu tan hết và ngạc nhiên hỏi:

– Cô nương có phải là Xà Khiết Mỹ Nhân, tiếng tăm đã lừng lẫy khắp càn khôn đấy không?

Sở Sở vừa cười vừa đáp:

– Biệt hiệu ấy không đẹp, nên tôi đã định không sử dụng tới cái tên ấy nữa, mà sẽ đổi lại cái tên khác.

Thiên Thạch, Trí Thông đưa mắt nhìn nhau một cái rồi quay lại nói với Sở Sở tiếp:

– Lệnh Hồ Sở Sở cô nương nói có thể đảm đương được hết mọi việc cho Trà Nhất Minh, vậy chúng tôi muốn thỉnh giáo cô nương một việc này.

Sở Sở hỏi lại:

– Việc gì thế? Xin hai vị cứ nói, bất cứ khó khăn đến đâu Sở Sở tôi cũng có thể đảm đương được cả.

Vẻ mặt nghiêm nghị, Thiên Trạch nói tiếp:

– Cách đây không lâu, Trà Nhất Minh có đưa một thiếu niên lên Lãnh Trúc Bình này.

Sở Sở gật đầu, vừa cười vừa hỏi lại:

– Thiếu niên ấy là đồ đệ của ông ta, sư phụ đem đệ về núi là chuyện rất thường, sao hai vị lại hỏi tới chuyện riêng của Lãnh Trúc lão tiên bối làm chi?

Thiên Trạch lắc đầu đáp:

– Lệnh Hồ cô nương đã lầm rồi. Thiếu niên mà chúng tôi nói đó là Tỉnh Thạch, biệt hiệu là Nam Ngọc Bá Vương chứ không phải là đồ đệ của y đâu.

Sở Sở lắc đầu hỏi tiếp:

– Nam Hoang Ngọc Bá Vương La Tỉnh Thạch ư? Đừng nói trên Lãnh Trúc Bình này không có người đó mà ngay cả trong vô lâm, tôi cũng chưa nghe thấy ai

nói đến cái tên của người này.

Thiên Trạch cau mày lại, đỡ lời:

– La Tĩnh Thạch là một thiếu niên có tư chất rất tốt tiếng tăm lẫy lừng Nam Hoang, nên mới được người ta ban cho cái biệt hiệu là Ngọc Bá Vương. Chúng tôi đang có việc tìm kiếm y. Nghe người ta nói, Tĩnh Thạch đã đi cùng với Lãnh Trúc tiên sinh nhiều ngày và có lẽ đã trở về Hằng Sơn rồi, cho nên chúng tôi mới đặc biệt lên đây. Ngờ đâu Trà Nhất Minh lại đã đi vắng như vậy.

Sở Sở nói tiếp:

– Trà lão tiên bối cùng đệ tử là Nghiêm Mộ Quang đã rời khỏi Bắc Nhạc để hành đạo giang hồ. Chúng tôi chưa hề thấy hình bóng của Ngọc Bá Vương La Tĩnh Thạch bao giờ. Chắc bạn họ Ngải đã nghe người ta đồn lầm cũng nên?

Thiên Trạch biết Sở Sở là người có thân phận và địa vị rất cao ở trong võ lâm, lời nói của nàng tất nhiên là không bao giờ dối trá, nên y có vẻ bàng hoàng, cau mày lại đáp:

– Việc này do một người bạn thân báo tin cho tôi hay, chắc không thể nào lầm được. Nhưng cứ theo sự thực mà nói thì lại hiển nhiên không chính xác, phen này làm cho tôi hồ đồ vô cùng!

Sở Sở vừa cười vừa đỡ lời:

– Tốt hơn hết, bạn họ Ngải nên điều tra kỹ thêm một chút thì hơn.

Bất đắc dĩ, Thiên Trạch phải gật đầu, nói tiếp:

– Tĩnh Thạch không có ở đây, anh em chúng ta phải đi nơi khác hỏi thăm vậy. Cảm phiền Lệnh Hồ cô nương chuyển lời hộ Lãnh Trúc tiên sinh một tiếng.

Tự biết trong một thời gian ngắn ngủi, mình chưa chắc đã được gặp Trà Nhất Minh, nhưng Sở Sở vẫn gật đầu hỏi lại:

– Bạn họ Ngải muốn nhờ tôi chuyển lời gì thế?

Hai mắt bỗng sáng ngời, Thiên Trạch trầm giọng đáp:

– Xin cô nương bảo hộ cho Nhất Minh hay, hai người đỡ đầu La Tĩnh Thạch lợi hại lắm, mong Nhất Minh đừng có làm tổn thương Tĩnh Thạch chút nào. Bằng không võ lâm đương thời thế nào cũng sẽ bị tai kiếp liền.

o o o